

dem, til hvis Forsørgelse han i øvrigt maa bidrage, og det Tyende, som de i deres saa stærkt fremrykkede Alder ikke kan undvære, og til hvilket Udgifterne ogsaa er steget i en hidtil ukendt Grad. Før Verdenskrigen kunde dette Beløb strække til med Nøjsomhed og Given Afkald paa mange tilvante smaa Livsnydelser, men nu, da Beløbets Værdi nærmest svarer til ca. 2000 Kr. før Krigen, er de økonomiske Forhold mere end vanskelige for dem af os, der er henvist til at leve af vor Pension alene.

Vi tør, som anført, formene, at ikke blot almindelige humane og Billighedshensyn taler for, at den oftnævnte i Loven af 13. Oktober f. A. fastsatte Grænse for tillægsberettigede Pensioner ophæves, men at vi ogsaa har et Krav derpaa, begrundet i de Forudsætninger, som vi ved vor Tiltræden af Embedsvejen var berettigede til at gaa ud fra angaaende vor pekuniære Stilling i Alderdommen, og idet vi endnu kun tilføjer, at Ydelsen af et Dyrtidstillæg til alle de her omhandlede Statspensionister af nogle Hundrede Kroner aarlig, beregnet fra den 1. Januar 1918, ikke vil være af nævneværdig Betydning for Statskassen, tillader vi os herved at andrage den høje Regering og Rigsdag om at tage denne for saa mange veltjente Mennesker saa betydningsfulde Sag under velvillig Overvejelse.

Sluttelig skal vi bemærke, at der, saa vidt vi har kunnet bringe i Erfaring, af pensionerede Statstjenestemænd med over 3000 Kr. i Pension kun lever ca. 250, og at vi, da disse ikke er organiserede og vanskeligt kan organiseres, fordi de har tilhørt saa mange forskellige Etater, mener at kunne optræde paa samtlige Vegne.

København, den 1. Juni 1918.

Allerærbødigst

Underskrifter.